

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Birinyi István (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek az Isépy Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Mydloné dr. Isépy Eszter ügyvéd) által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. február 7. napján kelt 62.P.23.850/2012/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes azzal, hogy a felperesről felismerhető képfelvételt tett közzé a ...-én sugárzott ... című műsorában, megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Az alperest eltiltja a további jogsértéstől, és kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint összegű nem vagyoni kártérítést, és ennek a ... napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatait.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 45.000 (Negyvenötezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 84.000 (Nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illeték a Magyar Állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát, amikor a ...-i ... című műsorában a „..."-tüntetést megzavarni igyekvő demonstrálókkal szembeni rendőri intézkedésről szóló tudósításában, a róla munkavégzése során készített felvételt kitakaras nélkül úgy mutatta be, hogy teljes alakja arcával együtt felismerhető volt. A felvételen az is látható, hogy egy földre esett ún. tonfa visszaszerzése érdekében le kellett hajolnia.

Ezen mozdulata okán a kollégái gúnyolódásának célpontjává vált, magyarázkodásra kényszerült. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől és kötelezését 200.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak a ... napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a rendezvényről készült felvételek tömegfelvételek voltak, az ábrázolás módja nem egyéni, az egyes intézkedő rendőrök, közöttük a felperes képmása nem volt felismerhető, joghátrányt a felperes nem igazolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700 forint perköltséget, míg az állam javára külön felhívásra 36.000 forint előzetesen le nem rótt eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában hivatkozott a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, a Ptk. 80. § (1)-(2) bekezdésében, az Smtv. 10. §-ában, a 4. § (3) bekezdésében, a Ptk. 84. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Kifejtette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a felperes a kifogásolt képfelvétel készítéséhez és sugárzásához a hozzájárulását nem adta, valamint az sem, hogy nem minősül közszereplőnek. Ezért abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a képfelvétel nyilvánosságra hozatalához szükség volt-e a felperes hozzájárulására, a felvétel alapján személye azonosítható-e, továbbá az a felperest egyediesítve ábrázolja-e vagy tömegfelvételnek minősül.

A tárgyalás anyagává tett kép- és hangfelvétel alapján megállapította, hogy az alperes ... napján az ... csatornán a ... című műsorában a ... tartott, az "... mozgalom tüntetéséről, a rendezvény biztosításáról, illetve a rendezvény megzavarására törekvő demonstrálókról és az ehhez kapcsolódó rendőri intézkedésekről, mint az Smtv. 10. §-a szerinti közérdeklődésre számot tartó nyilvános eseményről számolt be a helyszínen készített képfelvételek párhuzamos sugárzásával.

Rámutatott arra, hogy a jogsértés alapját képező beazonosíthatóságnak a felvétel közzétételének idején kellett fennállnia. Ehhez az szükséges, hogy a sugárzás időpontjában az érintett személy mások számára nyomban azonosítható legyen. Közömbös a felvétel visszanezését vagy az érintett személy figyelemfelhívását követő utólagos azonosítás. Bár ... tanúvallomásában megerősítette a felperes állítását, miszerint a felvételen felismerhetően ő szerepel, azonban a tanú beszámolt arról is, hogy máskor is látta már a felperest a televízióban kitakarás nélkül, amikor egy mérkőzést biztosított. A tanú azonban tudta azt, hogy a felperes a helyszínen intézkedik és mint barátja őt felismerte. Ezzel szemben a becsatolt felvételen szereplő személyek csak homályosan voltak láthatóak. Megállapította, hogy a felperesről közelkép nem volt látható, róla a tömegből őt kifejezetten kiemelő, portrészzerű kép nem készült. A tudósítás a rendezvényen történeteket mutatta be a szükségessé vált rendőri intézkedésekkel együtt. Mindezt a felvétel a maga egészében rögzítette anélkül, hogy egy-egy szereplőt kiemelt volna, vagyis a felvételen az ábrázolás módja nem egyéni, hanem tömegfelvétel készítéséről és bemutatásáról van szó. Ilyen jellegű felvételek esetében a nézők az eseményeket a maguk összességében komplexen kísérik figyelemmel és nem a részletekre - a

néhány másodpercig látható arcra - koncentrálnak. A fenti indokok alapján nem látta megállapíthatónak azt, hogy a képfelvétel elkészítéséhez és nyilvánosságra hozatalához a felperes hozzájárulására szükség lett volna. Ekként megállapította, hogy a képfelvétel hozzájárulás nélkül történt sugárzása nem valósította meg a személyiségi jogsértést, így a Ptk. 84. § (1) bekezdés a), b) és e) pontjai szerinti jogkövetkezmények alkalmazásának nem volt helye.

Kifejtette azt is, hogy a felperes az őt ért hátrányt kizárólag abban jelölte meg, hogy a tonfa elejtése miatt baráti körében, illetve munkatársai között gúnyolódtak rajta, amit a meghallgatott tanú is megerősített. Emellett azonban egyéb hátrányról nem tudott beszámolni, éppen ellenkezőleg, a munkahelyén megbecsülik, a vezetők részéről negatív értékítéletet nem tapasztalt.

Utalt arra az ellentmondásra, hogy a felperes keresetlevelében a tonfáért történő lehajolás okán egy félreértett mozdulatra hivatkozott, személyes meghallgatása során viszont azt adta elő, hogy a tonfát ő ejtette le. A felvételen ugyanakkor látható, hogy a szolgálati övében egy tonfa lóg. A tanú vallomása szerint pedig arról, hogy a felperes ejtette volna el a tonfát, nem a felvétel megtekintése alapján szereztek tudomást, hanem utóbb, a felvétel sugárzását követően. Negatív vélemények csak akkor hangzottak el a felperesről, amikor a baráti köre megtudta, hogy a tonfát ő ejtette el. A bizonyítékok egybevetése alapján az sem volt megállapítható, hogy szolgálati feladatának ellátása közben a felperes elejtette a kényszerítő eszközt, a tonfáért lehajoló személyben a felperes nem ismerhető fel. Mindebből következően megállapította azt is, hogy a felperest a tonfa elejtése miatt ért gúnyolódás és a felvétel sugárzása között nem áll fenn oksági kapcsolat, így a jogsértés megállapítása esetén sem lett volna alapos a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresete.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, hivatkozva a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, 4/A. §-a, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szabályaira.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat megváltoztatását és a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte.

Fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül, a per tényleges adataival ellentétes mérlegeléssel fogadta el az alperes azon álláspontját, hogy a felvételen egyedileg nem felismerhető. Attól függetlenül, hogy a tudósítás célja nem tevékenységének bemutatása volt, ezen állítás nem felel meg a valóságnak, a felismerhetőség hiányának megállapítására tévesen került sor. A következetes bírói gyakorlat szerint a jogsértés akkor is megállapítható, ha a beazonosításra alkalmas kép akár csak néhány pillanatra látszik. A tárgyalás anyagává tett felvételen egyértelműen felismerhető módon látható, ezt megerősítette ... tanú is. A jogsértés megállapításához nincs szükség arra sem, hogy a nézők tömegei ismerjék fel, elegendő, ha az ismerősei, kollégái beazonosítják.

Jogsértő módon jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy a jogsértés megállapítása esetén sem lenne jogosult nem vagyoni kártérítésre. A személyét érintő felvétel jogsértő elkészítése és közzététele jelenti az alperes azon

felróható magatartását, mellyel okozati összefüggésben hátrány érte, melyet nem abban jelölt meg, hogy a felettesei megrótták volna, hanem abban, hogy a gúnyolódás szenvedő alanyává vált. E körben a meghallgatott tanú ellentmondás nélkül nyilatkozott. A keletkezett hátrány nagysága a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján mérlegeléssel is megállapítható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helyes jogi következtetésre jutott, amikor a keresetet elutasította. Fenntartotta azon perbeli álláspontját, hogy tömegfelvétel készítéséről volt szó, a felperesről közelkép egyéni beazonosításra alkalmas képmás bemutatásra nem került. A felperest saját előadása szerint sem érte hátrány, maga kezdte el híresztelni, hogy elejtette a tonfát, ennek következtében azonosították be őt társai. Hátrány nem érte, az eseményt követően előléptették az állomány megbecsült tagja azóta is.

A felperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a tényállást csak részben állapította meg helyesen, ekként a levont jogkövetkeztetésével és érdemi döntésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

A Fővárosi Ítéltábla a következetes bírói gyakorlat alapján jutott arra a meggyőződésre, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyát képező felvételt nem megfelelően értékelte. Annak megtekintése alapján ugyanis egyértelműen megállapítható az, hogy nem egyszerű tömegfelvételtől van szó, hanem az adott események során készített felvételen a kamera a tömegben intézkedő két rendőrré fókuszált. A ... adásában bemutatott felvételen a felperes egyértelműen, jól láthatóan, a képkocka kimerevítése nélkül is felismerhető, míg a mellette intézkedő kollégája kitakarásra került. Nem értékelhető tömegfelvételenként az a rész sem, amikor a felperes az operatőrnek háttal egy tonfáért hajolt le, ennek bemutatása egyedi jelenetnek minősül. A felvételen láthatóakból következően vélhetően nem a saját, hanem egy elveszett tonfát emel fel a földről a felperes, miután észlelhető az, hogy egyenruhájának baloldalán egy hasonló kényszerítő eszköz lóg. A jogvita elbírálása szempontjából azonban nem annak a ténynek van jelentősége, hogy ezzel kapcsolatosan a felperes milyen előadást tett, hanem annak, hogy az általa sérelmezett felvételen személye egyértelműen felismerhető. Nem volt vitatott az, hogy a képfelvétel közzétételéhez hozzájárulását nem adta, mint ahogy az sem, hogy nem közszereplőt bemutató részlet sugárzásáról van szó. Arra helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a közterületen intézkedő rendőr nem közszereplő.

A Ptk. 80. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés. A (2) bekezdés szerint képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges.

Mindebből következően nem lehet vitás az, hogy az alperesnek a felperes hozzájárulását kellett volna kérnie ahhoz, hogy a ...-én történt eseményekről szóló tudósításával egyidejűleg nyilvánosságra hozza a felperesről készített azon felvételeket, amelyek őt egyéniesítetten, a tömegből kiemelve ábrázolják. Az alperes nem vonta kétségbe azt, hogy a felperes hozzájárulását nem kérte, ekként a felperest felismerhető módon ábrázoló felvétel bemutatása jogsértő volt.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta. A személyiségi jogsértést a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg, míg az alperes eltiltására a további jogsértéstől a 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján került sor, tekintettel arra, hogy a megismétlés veszélye fennáll.

A nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelem tárgyában a másodfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, a 339. § (1) bekezdése, valamint a 355. § (1) és (4) bekezdése értelmében határozott, figyelemmel a 34/1992.(VI.1.) AB határozatban foglaltakra, valamint a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatra.

A felperes az alperes jogsértése következtében őt ért hátrányokról részletes előadást tett, amelyet a meghallgatott ... tanúvallomása mindenben alátámasztott. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján a sérelmet szenvedett fél oldalán keletkezett hátrány köztudomású tények alapján is megállapítható. A felperes által kért 200.000 forintos követelés eltúlzottnak nem tekinthető, az a hasonló tárgyú perekben megítélt nem vagyoni kártérítések összegének megfelel, egyben indokolt is a felperest az alperesi felvétel megjelenítésével okozati összefüggésben ért hátrányok ellensúlyozására. Ekként a másodfokú bíróság a Pp. 217. § (1) bekezdésében meghatározott teljesítési határidő kikötése mellett kötelezte az alperest a nem vagyoni kártérítés és annak a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatai megfizetésére.

A másodfokú bíróság a perköltségviselés tárgyában a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. A pernyertes felperes javára megállapított első-, másodfokú perköltség összegének meghatározására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján került sor. A személyes illetékmentességben részesülő alperes a kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére nem kötelezhető a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-a és 14. § (1) bekezdése értelmében.

Budapest, 2013. december 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő